

Wiadomo, że krowy nie przebywają w hermetycznych, sterylnych warunkach. Jednak bardzo ważnym aspektem w profilaktyce większości chorób jest właśnie higiena otoczenia zwierząt. Bielenie obory ma w tym duży udział.

Różne drobnoustroje środowiskowe oraz chorobotwórcze to stały element otoczenia zwierząt, ponieważ mnożą się w odchodach, ściółce, a także na skórze czy sierści bydła. Niejednokrotnie są przyczyną zakażeń i rozwoju rozmaitych schorzeń, jak choroby racic czy zapalenie gruczołu mlekowego.

Mikroby są „stałym elementem” środowiska, ale nie można zapominać o konieczności ograniczania ich liczby. Nie tylko aspekt zdrowotny ma tu istotne znaczenie, ale również dobrostan. Zaniedbanie czystości obory i samych zwierząt jest niezgodne z zachowaniem wysokich mierników dobrostanu. Zgodnie z jego wymogami, chcąc zagwarantować należyty poziom dobrostanu, trzeba wziąć pod uwagę, czy bydło jest odpowiednio utrzymywane. Chodzi tu nie tylko o spełnianie norm dotyczących parametrów legowisk czy też stałego dostępu do wody, ale także o czystość otoczenia zwierząt oraz ich samych.

Chcąc zagwarantować należyty poziom dobrostanu, trzeba wziąć pod uwagę, czy bydło jest odpowiednio utrzymywane. Fot.

Adobe Stock

Drobnoustroje środowiskowe w otoczeniu krów

Poza oddziaływaniem mikroorganizmów chorobotwórczych problemy zdrowotne mogą pojawiać się na tle aktywności mikrobów środowiskowych. Występują one w szerokim spektrum: od bakterii po algi i grzyby. Spośród bakterii zaliczanych do środowiskowych można wymienić takie, jak: *Streptococcus uberis*, *Escherichia coli*, *Klebsiella pneumoniae*. Głównym źródłem *E. coli* jest kał krów, rezerwuarem *K. pneumoniae* jest ściółka z trocin, natomiast paciorkowców środowiskowych ściółka ze słomy. Ten rodzaj drobnoustrojów przyczynia się do infekcji gruczołu mlekowego. Dlatego regularna wymiana ściółki oraz bielenie obory mają duży

udział w zapobieganiu temu schorzeniu.

Bielenie obory to krok w kierunku dobrostanu

Bielenie obory wapnem hydratyzowanym ma na celu odświeżenie pomieszczenia dla zwierząt. Wewnątrz znajdują się bowiem zabrudzenia m.in. z kału i moczu. Przystępując do bielenia, należy usunąć ściótkę, obornik i pozostałości paszy. Pomieszczenie do bielenia powinno być przygotowane tak jak do odświeżania naszych własnych kątów. Z jednej strony można tu pomyśleć o równie ważnym aspekcie estetyki, ale **wapno ma przede wszystkim działanie dezynfekujące względem takich drobnoustrojów jak bakterie czy wirusy**. Ponadto badania laboratoryjne pokazują, że wapno hydratyzowane ogranicza żywotność pierwotniaków należących do kokcydiów, które powodują wyniszczające [biegunki u cieląt](#), a także u młodego bydła – *Cryptosporidium parvum*. Wspomniana wcześniej estetyka również odgrywa dużą rolę, ponieważ pomieszczenia z odświeżonymi, wybielonymi ścianami są jaśniejsze, co wpływa na lepsze samopoczucie, zarówno zwierząt, jak i nas samych.

Wapno ma działanie dezynfekujące względem takich drobnoustrojów jak bakterie czy wirusy.

Fot. Adobe Stock

Jak wykonać bielenie obory?

Bielenie obory wapnem powinno wykonywać się raz, a nawet dwa razy do roku, najlepiej w okresie wiosenno-letnim ze względu na niższą wilgotność powietrza, a co za tym idzie szybsze wysychanie mleka wapiennego na ścianach. Oczywiście nie ma przeciwwskazań, aby wapnować w innym czasie, niemniej wyższa temperatura zwiększa działanie dezynfekcyjne wapna.

Przed przystąpieniem do bielenia obory należy oczyścić powierzchnię ścian i sufitu z pajęczyn oraz innych zanieczyszczeń. Bielenie obory można wykonać samodzielnie lub wynająć profesjonalną firmę, która się tym zajmie. Jeśli robimy to sami, trzeba przykładać uwagę do starannego wykonania tego zabiegu. Pamiętajmy też, że jest

to zadanie dość pracochłonne, więc lepiej –
mówiąc kolokwialnie – „zrobić to raz, a porządnie”.

Źródła

- Björkman C., von Brömssen C., Troell K., Svensson C. (2018). Disinfection with hydrated lime may help manage cryptosporidiosis in calves. *Veterinary Parasitology* 264, 58-63.
- Krukowski H. (2006). Drobnoustroje środowiskowe jako przyczyna *mastitis* u krów. *Medycyna Weterynaryjna* 62 (2), 189-192.